

BILDER FRA DAHYEH

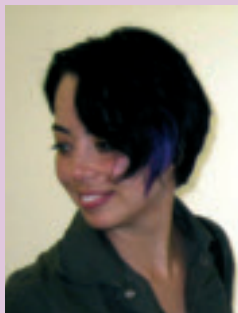
- FRAGMENTER FRA BEIRUTS UTKANT ET PROGRAM MED LIBANESISKE KORTFILMER

Folk har ofte forestilt seg Beiruts sørlige forsteder, Dahyeh, men inntil nylig har de sjelden besøkt dem. Forstedene oppsto fra halvveis lovlige bosetninger av sjiamuslimske flyktninger som var for fattige til å slå seg ned i Beirut, og har lenge vært et ikke-sted – oppfattet som provinsielt og farlig, festningen til det militante sjiapartiet Hizbollah. Filmatiske skildringer fra Dahyeh er sjeldne, og film om disse forstedene laget av dem som bor der enda sjeldnere.

Rami Kodeih's *A Sheherazade Tale* er en fiksjonsfortelling i førsteperson om høydepunktet i livet til en universitetsstudent fra forstaden Hay al-Silloum. Dette er en underholdende debutfilm som intelligent anvender kommersielle filmkonvensjoner til å fortelle en historie grundig plantet i Dahyeh – skjønt den kunne ha utspilt seg hvor som helst i verden, ifølge forfatteren.

,Beirut, av musikkimprovisatoren og videokunstneren Raed Yassin, er motstykket til Kodeih's film. Denne videoen forsøker å definere Beirut gjennom øynene til noen innbyggere i Dahyeh, fanget inn i sine hjem samt på steder i Beirut hvor de tilbringer sin tid – veddeløpsbanen eller langsmed en kystvei hugget ut i fjellet. Videoens stilmessige røffhet speiler innholdet – lydsporet bryter opp stemmen til den som snakker, mens kameraet av og til kjører «fast forward» gjennom den uendelige kjedsomheten i personenes liv.

Kodeih's og Yassin's arbeider er laget i etterkant av den 34 dager lange krigen i 2006. Under den krigen ble Dahyeh skjøvet fram i Beiruts bevissthet. Israelske bomber og granater rystet hele byen massivt og sendte bølger av hjemløse inn i den usikre sikkerheten i Beiruts indre områder. Beiruts kunstnere svarte med en flodbølge av film- og videoarbeider som alle kjempet med spørsmålet om hvordan lage kunst stilt overfor mediebildet av konflikten.

NAT MULLER er en uavhengig kurator og kritiker bosatt i Rotterdam. Hennes hovedinteresser omfatter krysningspunktene mellom estetikk, medier og politikk, og nye medier og kunst i Midtøsten. Hun er fast bidragsyter for Springerin. Hun har vært kurator for mange videovisninger for prosjekter og festivaler, og etter juli-krigen i Libanon i 2006 startet hun, sammen med Pierre Sarraf, Né à Beyrouth Film Fund, som yter moderate produksjonstilskudd til unge libanesiske filmskapere.

IMAGING DAHYEH - FRAGMENTS FROM THE EDGE OF BEIRUT

Beirut's Southern Suburbs, Dahyeh, is an oft imagined but, until recently, rarely visited region of Beirut. Originating as quasi-legal settlements peopled by Shi'a refugees and other migrants too poor to find a place in Beirut, Dahyeh has long been a non-space – perceived as parochial and dangerous, the stronghold of the militant Shi'a political party Hizbollah. Filmic representations of Dahyeh are rare, and work about the suburbs by Dahyeh residents rarer still.

Rami Kodeih's *A Sheherazade Tale* is a fictive first-person narrative of a climactic day in the life of a university student from the suburb of Hay al-Silloum. It's an entertaining first film that makes intelligent use of commercial film convention to tell a story embedded in Dahyeh – albeit one that, as the narrator tells us, could take place anywhere in the world.

,Beirut, by music improv and video artist Raed Yassin, is the inverse of Kodeih's piece. The video sets out to define Beirut through the eyes of some Dahyeh residents, captured in their homes and the Beirut settings where they spend their time – the racetrack, the seaside corniche. The video's stylistic abrasiveness mimics the content – the soundtrack disjoins voice from speaker, while the camera intermittently fast-forwards through the interminable boredom of their lives.

Kodeih and Yassin's works antedate the 2006 34-Day War. During that war, Dahyeh impinged upon Beirut's consciousness. Israeli bombs and shells sent massive concussions throughout the city, and waves of displaced people into the incongruous safety of Beirut proper. Beirut artists responded with an avalanche of film and video works, all grappling with how to make art in the face of media representations of the

NAT MULLER is an independent curator and critic based in Rotterdam. Her main interests include: the intersections of aesthetics, media and politics; (new) media and art in the Middle East. She is a regular contributor for Springerin. Her latest projects include *The Trans-European Picnic* – *The Art and Media of Accession* (Novi Sad, 2004), *Xeno_Sonic*: a series of experimental sound performances from the Middle East (Amsterdam, 2005), and she has curated many video screenings for projects and festivals. After the July War in Lebanon, she initiated with Pierre Sarraf the *Né à Beyrouth Film Fund* which extends modest production grants to young Lebanese film makers.

From Beirut... to Those Who Love Us er et videobrev laget den 21. juli 2006, i de første dagene av krigen. Det er et aktivistisk verk og presenterer en alternativ fortelling om konflikten som tar opp spørsmål om identitet og publikum. Vokalisten Rima Khcheich kommer til syne og starter å synge, for straks å bli redusert til skrekkslagen taushet på grunn av angrepet på Dahyeh, som ligger i nærheten. De som kommer på skjermen etter Khcheich er tause de også, noe som gjenspeiler at mediene ikke hører individuelle stemmer fra denne regionen.

Fortellerstemmen bemerker at filmskaperne ikke visste om de skulle tiltale publikum som arabere eller europeere. Dette dilemmaet undergraver mediens eksplisitte framstilling av krigen som noe som rammer «de andre», og knytter an til de to ansiktene til Libanons kulturelle hybrid-tilstand. Det fanger inn deres dobbelte følelse av å være overlatt til seg selv – siden verken Vesten eller den arabiske verden ville gripe inn for å stoppe konflikten. Disse nyansene rundt identitet har ikke noe å si, blir vi fortalt, siden «ingen hører etter likevel».

A Hero Never Dies av Wissam Charraf tar opp krigens paralyserende virkning og spørsmålet om hvilken rolle kunstneren kan spille i en konflikt som han, per definisjon, ikke har kontroll over. Beirut's innbyggere var aldri under direkte angrep, men er følelsesmessig nedslitt av krigen, selv om de altså bare var henvist til tilskuerrollen. Kunstnerne er fremmedgjort fra en aktiv, for ikke å snakke om heltmodig, rolle, og kunstneren – Beirut's trompet-improvisator og tegner Mazen Kerbaj – har ikke annet å gjøre enn å vente på en bombeeksplosjon som han så kan gi et musikalsk svar på. Hvis ingenting skjer kan han bare spasere gjennom Dahyehs ruiner og møte de enorme ødeleggelsene med en kort breking fra trompeten sin.

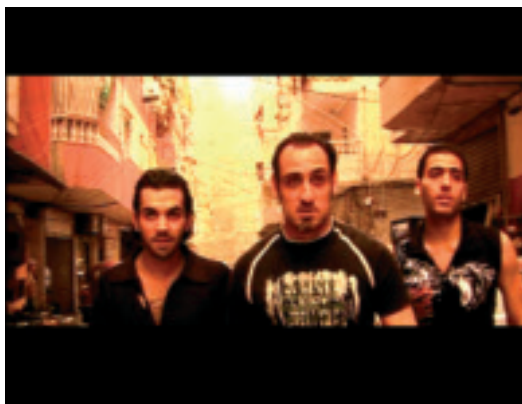
På dagen for våpenstillstanden kommer Rania Stephan over en ivrig Hizbollah-tilhenger nær fundamentet av en sammenrast bro i Dahyeh. Han feirer Hizbollahs «seier» og veiver med et Hizbollah-flagg, et ærlig uttrykk for støtte til partiet, men som misbilliges av partiledelsen. Tatt i betraktning partiets kontroversielle rolle i landet og dets ideologiske tilknytning til Iran, oppmuntrer lederne sine velgere til å gi uttrykk for sin entusiasme i patriotiske former, og slik følge den (stort sett fiktive) ledelsen til partier som er imot Hezbollah. Dette bestemte kapitlet i Lebanon/War («Lebanon Slash War») er like komisk som politisk informativt.

From Beirut...to Those Who Love Us, is a video letter made on July 21st 2006, in the early days of the war. An activist piece, it presents an alternative narrative of the conflict that addresses issues of identity and audience. Vocalist Rima Khcheich appears and commences to sing, only to be reduced to terrified silence by an assault on nearby Dahyeh. Those who appear on screen after Khcheich are also silent, reiterating how the media doesn't hear individual voices from this region.

The filmmakers, the narrator remarks, didn't know whether to address their audience as Arabs or Europeans. Their conundrum undermines the explicit «othering» of media representations of the war, invoking the two faces of Lebanese cultural hybridity and capturing their dual sense of abandonment – since neither the West nor the Arab world would intervene to stop the conflict. These nuances of identity don't matter, we're told, since «no one is listening anyway».

Wissam Charraf's *A Hero Never Dies* addresses the paralysis of war and takes up the question of what role the artist can play in a conflict that he, by definition, doesn't control. Emotionally abraded by this war, residents of Beirut were never under direct attack, effectively relegating them to the role of spectators. Alienated from any active, let alone heroic, role, the artist – Beirut improv trumpeter and cartoonist Mazen Kerbaj – is left to wait for a bomb blast to which he can reply musically. Failing that, he can only walk through the rubble of Dahyeh, confronting the enormity of destruction with an abbreviated bleat from his trumpet.

On the day of the ceasefire, Rania Stephan finds an avid Hizbollah supporter near the base of a felled bridge in Dahyeh, celebrating the Hizbollah «victory». He's waving a Hizbollah flag, an honest expression of support for the party but one frowned upon by the party leadership. Given the party's contentious role in the country, and its ideological links to Iran, leaders encourage their constituents to express their enthusiasms in patriotic terms, following the (largely fictive) lead of parties opposed to Hizbollah. This particular chapter of Lebanon/War («Lebanon Slash War») is as comic as it is politically informative.

A SHEHERAZADE TALE

Libanon/Lebanon | 2006
DVcam | 22 min

Regi/Direction Rami Kodeih

Ziad, en student fra Hay el Silloum (et kvarter i Beiruts sørlige forsteder), forteller historien om sin død.

Ziad, a student from Hay el Silloum (a neighbourhood in the Southern suburbs of Beirut), narrates the story of his death.

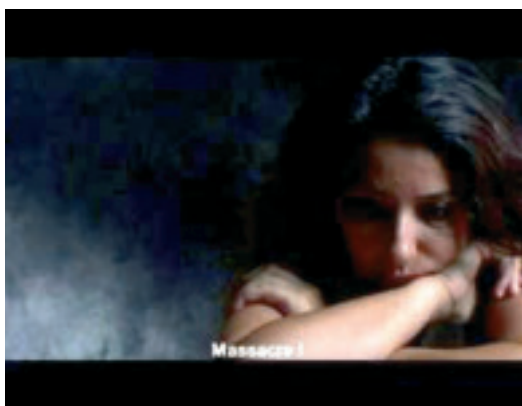
BEIRUT

Libanon/Lebanon | 2003
Video | 14 min

Regi/Direction Raed Yassin

Yassin søkte å finne Beiruts urbane side via dens marginaliserte innbyggere. I løpet av arbeidet med å lage denne videoen oppdaget han at Beirut er en forstad til en innbilt by. Gaten er bildet han elsker mest, men på samme tid viser det seg å være falskt, lik bildene vi ustanselig produserer og mottar, smilende uten å blunke – som et medikament for å få sove fredelig. Drøm søtt!

Yassin was searching for the urban side of Beirut through its marginal characters. During the process of making the video he discovered that Beirut is a suburb of an imaginary city: the street is the image which he loves most, yet also turns out to be a fake, similar to the images we produce and receive continuously: smiling without blinking, like a drug for peaceful sleep. Sweet Dreams!

FROM BEIRUT... TO THOSE WHO LOVE US

Libanon/Lebanon | 2006
Video | 4 min

Regi/Direction Beirut Development Cinema & Samidoun

Dette videobrevet ble laget 21. juli 2006 av Beirut DC, et filmkollektiv som annet hvert år arrangerer Ayam Beirut al-Cinema'iya Festival of Arabic Film, i samarbeid med Samidoun, en grasrotbevegelse av organisasjoner og enkeltpersoner som var involvert i flyktninghjelp og medieintervensjoner de første dagene av Israels angrep på Libanon. Brevet er svært preget av sviket som det libanesiske sivile samfunn følte da verken Vesten eller den arabiske verden – den libanesiske identitets to ansikter – viste seg å være villige til å gjøre noe for å stoppe krigen.

This video letter was made on July 21, 2006, by Beirut DC, a film collective which runs the bi-yearly Ayam Beirut al-Cinema'iya Festival of Arabic Film, in collaboration with Samidoun, a grassroots gathering of organisations and individuals involved in refugee-relief and media interventions from the first days of Israel's assault on Lebanon. It is redolent of the betrayal felt by Lebanese civil society when neither the West nor the Arab world – the two faces of Lebanese identity – proved willing to act to stop the war.

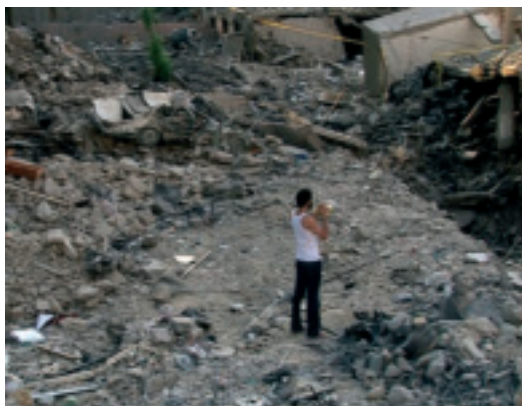
15 AUGUST 2006 / SOUTHERN SUBURB BRIDGE/ BEIRUT

Libanon/Lebanon | 2007
DVcam | 4 min

Regi/Direction Rania Stephan

Lebanon/War (som uttales «Lebanon Slash War») er en serie på åtte kortfilmer som er spilt inn og redigert under trykket fra Israels krig mot Libanon i juli 2006. Filmene viser hvordan vanlige libanesere reagerte under denne voldelige og tragiske tildragelsen, på en måte som generelt ikke formidles i en sensasjonalistisk mediedekning. I dette verket, som er spilt inn den dagen fiendtlighetene stoppet, gir kameraet oss et innblikk i det komplekse samspillet mellom løssluppen eufori og mediekontroll et sted i Dahyeh.

Lebanon/War (pronounced «Lebanon Slash War») is a series of 8 short films, shot and edited in the urgency of Israel's July 2006 war against Lebanon. The films show the responses of ordinary Lebanese people during this violent and tragic event, as they are not generally witnessed by sensational media coverage. In this piece, shot on the day of the cessation of hostilities, the camera looks in on the complex interplay of unbridled euphoria and media control at one location in Dahyeh.

A HERO NEVER DIES

Libanon/Lebanon | 2006
DVcam | 6 min

Regi/Direction Wissam Charaf
Foto/Camera Wissam Charaf
Klipp/Editing Wissam Charaf
Lyd/Sound Julien Ngo Trong
Musikk/Music Mazen Kerbaj
Med/With Mazen Kerbaj
Prod/Production Aurora Films

Mazen pleide å stå på balkongen sin hver eneste ettermiddag i juli og august måned 2006. Han ville vente på lyden av eksplosjoner før han spilte trompet ...

Mazen used to stand on his balcony every afternoon in the months of July and August 2006. He would wait for the sound of explosions to play the trumpet ...